

Arrest

nr. 45 521 van 28 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CLAES loco advocaat M. VERRELST en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 november 2009 het Rijk binnen en diende op 17 november 2009 een asielaanvraag in. Op 25 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar. U zou een homeopathische arts zijn. U zou een eigen kliniek hebben in Saidu Sharif, Swat. Twee van uw collega's, X en X, zouden met de Taliban samengewerkt hebben. X zou gedood zijn door het leger. De

Taliban zou driemaal in uw hospitaal geweest zijn om hier navraag naar te doen. Tevens zou de Taliban kwaad op u geweest zijn daar u in uw homeopathische college vrouwen onderwees. U zou dit probleem bij de politie gemeld hebben. Door de veelvuldige bezoeken van de Taliban aan uw kliniek, zouden buurtbewoners het leger gewaarschuwd hebben. Het Pakistaanse leger zou u opgepakt hebben en ze zouden u drie dagen ondervraagd hebben over uw collega's. Ze lieten u vrij onder de voorwaarde dat u Jamal Uddin aan hen zou uitleveren. Daar u niet wist waar hij zich bevond, zou u het leger niet hebben kunnen helpen en u zou besloten hebben om te vluchten. Van een hoog geplaatste vriend zou u vernomen hebben dat de autoriteiten u nu ook zochten. U zou hierna gedurende langere periodes op verschillende plekken ondergedoken gezeten hebben. Op 13 november 2009 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou in Karachi een vlucht genomen hebben en na overgestapt te zijn in Dubai zou u in een onbekend Europees land aangekomen zijn. Na een rit van anderhalf uur zou u in België aangekomen zijn waar u op 17 november 2009 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een zendingsbewijs van TNT, een lidkaart van de homeopathische raad, een visitekaartje, uw schoolcertificaten, een vertaling van uw b-form, de erkenning van uw college, een kopie van uw identiteitskaart, twee kopies van een politierapport en uw huwelijksakte met vertaling en een huurcontract.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw relaas werd immers door dusdanig veel tegenstrijdigheden gekenmerkt dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Zo verklaarde u initieel dat uw laatste verblijfplaats in Pakistan een hotel in Karachi was, waar u in juli 2009 verbleef. Meteen hierna gaf u al aan dat u tussen juli 2009 en november 2009 nog in Islamabad verbleef, op hetzelfde adres waar u tussen april 2009 en juli 2009 ook verbleef, hoewel u ook aangaf tot mei 2009 nog in Swat verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). Geconfronteerd met de vaststelling dat u in april 2009 zowel in Islamabad als in Swat verbleven had, gaf u aan Swat eigenlijk in juli 2009 verlaten te hebben en in november 2009 zou u in Karachi geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 2). Gewezen op uw eerdere 1 verklaring in juli 2009 al in Karachi gezeten te hebben, haalde u aan dat die bewering correct was (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar dit niet overeen kon komen met de tijdslijn die u voordien opgegeven had werd u om verduidelijking gevraagd. Hierna beweerde u eind juli 2009 Swat verlaten had, waarna u 15 dagen in Peshawar verbleef en twee maanden in Islamabad om in juli 2009 Islamabad te verlaten (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar dit nog steeds niet mogelijk was, werd u om verheldering gevraagd. Plots beweerde u Swat reeds in 2008 verlaten te hebben ondanks uw eerdere beweringen en u zou pas in 2009 teruggekeerd zijn naar Swat. Toch beweerde u hierna weer dat u Swat in mei 2008 verlaten had en dat u in augustus 2008 reeds terugkeerde naar Swat waar u bleef tot april 2009, daar u in april 2009 een probleem kende (gehoorverslag CGVS p. 3). Na april 2009 verbleef u 15 dagen in Peshawar, waarna u in juni/ juli twee maanden in Islamabad verbleef, om in november 2009 in Karachi aan te komen. Daar de periode tussen april 2009 en juni/ juli 2009 en de periode tussen augustus/september 2009 (u verbleef na juni/juli 2009 twee maanden in Islamabad) en november 2009 nog steeds blanco waren, werd u opnieuw om een verduidelijking gevraagd (gehoorverslag CGVS p. 3). Uiteindelijk gaf u maar aan dat u van juni 2009 tot november 2009 in Islamabad verbleef. Deze periode is opvallend langer dan de twee maanden in Islamabad waar u het steeds over had. Wat betreft uw asielrelaas zelf verklaarde u in juni 2009 opgepakt te zijn door het Pakistaanse leger. Uw collega Siraj Uddin zou in juni 2009, voorafgaande uw arrestatie, gedood zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). U kwam vrij door te beloven diens broer Jamal Uddin aan hen uit te leveren, maar daar u die belofte niet kon nakomen zouden de autoriteiten u gezocht hebben. Voorts gaf u aan dat u op 17 juni 2008 bij de politie te Saidu Sharif, Swat ging klagen over de dreigementen van de Taliban. Zo zou de Taliban u o.a. gevraagd hebben naar de dood van Siraj Uddin (gehoorverslag CGVS p. 7). Vooreerst werd u geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u tussen mei en augustus 2008 niet in Swat verbleef. U gaf aan dat dit klopte, maar dat u in juni 2008 nog eens naar Swat was gegaan om te klagen bij de politie. Voorts werd er u op gewezen dat u eerder duidelijk verklaarde dat Siraj Uddin in juni 2009 gedood werd, waardoor het voor u onmogelijk was om dit reeds in juni 2008 bij de politie te gaan melden (toen u over de Talibandreigementen over dit onderwerp ging klagen) (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierop gaf u aan dat u reeds voor het opstellen van dit rapport bij de politie op 17 juni 2008, gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierover dient opgemerkt te worden dat u eerder verklaard had in juni 2009 gearresteerd te zijn.

Ook is het weinig waarschijnlijk dat u na uw vrijlating door het leger, nog naar de politie zou kunnen stappen om zelf een klacht in te dienen, daar u beweerde na uw vrijlating door het leger door de Pakistaanse autoriteiten gezocht te worden. Hierop wijzigde u nog maar eens uw verklaringen: u zou het politierapport dan toch ingediend hebben voor uw arrestatie en niet nadien (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw bewering gezocht te worden door de autoriteiten komt verder op de helling te staan gezien de vaststelling dat de politie van Saidu Sharif in december 2009 ondanks uw bewering dat u een gezocht man bent, een attest opstelde in uw voordeel, zijnde het politieattest dat u voorlegde (gehoorverslag CGVS p. 8). U had geen afdoende verklaring voor deze vaststelling. Tevens verklaarde u dat u in augustus 2008 het college aan uw neef overliet en nooit meer in uw college kwam, terwijl u eerder verklaarde het college pas in juni 2009 verlaten te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4, 8). Hierop werd u dan gevraagd of u na juni 2008 nog ooit in de Swat kwam en u antwoordde hierop negatief (gehoorverslag CGVS p. 8). Nochtans had u eerder tijdens uw gehoor aangegeven van augustus 2008 tot april 2009 (wat later juni 2009 bleek te zijn) nog in Swat verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Er kan gezien bovenstaande vaststellingen dan ook geen enkele geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Aan uw relaas ontbreekt immers elke logica.

Gezien uw documenten kan er mogelijks vanuit gegaan worden dat u ooit werkte in Saidu Sharif, Swat. Echter gezien uw opvallende tegenstrijdige verklaringen die o.a. uw vertrek uit Swat omhelzen, is het CGVS niet in staat om duidelijkheid te krijgen tot wanneer en onder welke omstandigheden u in deze onrustige streek verbleef. Daar u niet geloofwaardig wist te maken enige vrees te moeten koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten, noch voor de militanten, had u dit lokale conflict in Swat kunnen vermijden door elders in Pakistan te verblijven. Overigens blijkt ook uit uw verklaringen over Swat dat u deze regio meer dan waarschijnlijk reeds een tijd geleden verlaten heeft. Zo had u er de grootste moeite mee om de strijd in deze regio te duiden, ondanks uw bewering hier gewoond te hebben ten tijde van de oorlog in Swat. Zo wist u bv. niet dat het bekende ski oord Malam Jaba vernield werd en u kon geen concrete voorbeelden geven van andere vernielingen die de Taliban aangericht zouden hebben (gehoorverslag CGVS p. 10). U beweerde dat de strijd tussen Taliban en het leger in twee dorpen geconcentreerd werd, maar buiten uw bewering dat hierbij doden vielen kon u deze strijd niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS p. 10). U kon slechts één voorbeeld geven van een aanslag, maar u kende de naam van het slachtoffer niet (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook kende u geen ander voorbeeld van collega artsen die zoals u problemen kenden. Gezien de openlijke oorlog tussen de Taliban en het Pakistaanse leger waarbij burgers niet gespaard werden, kan er verwacht worden dat u als dokter met een kliniek wel wat zou kunnen vertellen over de slachtoffers van de strijd en waar en wanneer de strijd geleverd werd, maar opnieuw bleef u zeer algemeen en vaag (gehoorverslag CGVS p. 10). Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat u Swat reeds eerder verlaten heeft. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt een begin van bewijs voor uw identiteit. De huwelijksakte, B-form, uw schoolcertificaten en een zendingsbewijs van TNT en het huurcontract voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. De documenten omtrent uw homeopathisch college in Swat wijzen er enkel op dat u mogelijks ooit in Swat werkte. De authenticiteit van de twee kopies van het politierapport mogen gezien uw ongeloofwaardige verklaringen betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Volgens verzoeker “schendt tegenpartij met de bestreden beslissing (...) de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2e lid en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet met in achtneming van de bepalingen opgenomen in artikel 48/5. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/2 en 52 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan werd door een advocaat. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande fundamentele elementen die de kern raken van zijn asielrelaas, in het bijzonder wat de chronologie van de voorgehouden gebeurtenissen en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen betreft, en de neergelegde documenten het asielrelaas evenmin staven, wat de Commissaris-generaal ertoe deed besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt kopieën neer van een identiteitskaart en van een lidkaart van de *“National Council for Homeopathy”* maar geen originele identiteitsdocumenten met foto ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker beweert dat hij een eigen paspoort *“nooit gehad”* heeft (verklaring DVZ 4.12.2009), en zou illegaal naar Europa zijn gereisd via Dubai zonder hierbij enig reisbescheiden neer te leggen terwijl hij met het vliegtuig reisde en op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat *“De smokkelaar regelde een roodkleurig paspoort”*, dat hij *“kreeg het enkel in handen bij de immigratie controle”*, doch heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die in het paspoort vermeld werden. Zijn verklaringen op een later verhoor bij de Commissaris-generaal dat het *“op mijn naam”* was, *“En de rest? Was allemaal mijn gegevens”* (gehoorverslag CGVS, 11.02.2010, p. 11-12) wijst er op dat verzoeker met zijn eigen paspoort is gekomen, wat overigens zijn makkelijke transfert in Dubai kan verklaren. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, in het bijzonder op internationale vluchten als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover verzoeker verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven in het bijzonder zijn recente vertrek uit Pakistan alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen aan.

3.4. Verzoeker voert aan dat hij *“in de mate van het mogelijke de bewijzen van zijn asielrelaas [heeft] voorgelegd. namelijk de attesten dat hij als homeopathisch dokter de leiding had over het Udhyana Homeopathic Medical College and Hospital in Saidu Sharif Swat, en het bewijs van de politiediensten dat hij klacht had neergelegd tegen de bedreigingen van Taliban.”*

3.4.1. Daargelaten dat fotokopieën een beperkte bewijswaarde hebben aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), kan uit de neergelegde documenten hoogstens worden afgeleid dat verzoeker gehuwd was, dat in Islamabad op 22 april 2009 een huurovereenkomst werd afgesloten op zijn naam, dat verzoeker tewerkgesteld was als homeopathisch arts en chairman was van een *“Homoeopathic Medical College”*, dat erkend werd in 2003. Deze documenten adstrueren echter geenszins zijn recent verblijf in de Swat, noch zijn asielmotieven. Wat het politierapport betreft wijst de Commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker niet toelicht waarom de politie dergelijk document zou opmaken in het voordeel van een gezocht persoon. Dit document ondermijnt dan ook veeleer de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees dan deze te staven zodat de motieven uit de bestreden beslissing op dit punt onverminderd overeind blijven. Verzoekers verblijf in de Swat wordt verder ondermijnd doordat zijn zes kinderen allen geboren zijn in Islamabad (de twee oudste in 1992 en 1994) en de vier jongste in Peshawar. Daarenboven is verzoekers vrouw afkomstig uit Peshawar waar ze nu met haar kinderen woont (zie vragenlijst). Verzoeker toont niet aan na 1992 nog in de Swat gewoond te hebben.

3.5. Verzoeker erkent dat hij *“heeft inderdaad de chronologie van de feiten om sommige momenten tijdens het interview bij het Commissariaat Generaal wat door elkaar gehaald”* doch argumenteert dat *“Hierbij kon hij echter op weinig begrip rekenen van de interviewer, die op elke uitspraak met gezucht en meer en meer ongeduld reageerde. Raadsman van verzoeker moest zelfs tussenbeide komen en aanmanen tot kalmte.”*

3.5.1. Verzoeker werd tijdens het CGVS-verhoor bijgestaan door zijn raadsman die de mogelijkheid kreeg zijn bevindingen over het verloop van het verhoor en de inhoud van de zaak kenbaar te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat dit niet gebeurde, de opmerking in het verzoekschrift dat de *“Raadsman van verzoeker moest zelfs tussenbeide komen en aanmanen tot kalmte”* vindt geen

grondslag in het gehoorverslag, waaruit enkel blijkt dat de raadsman bij het afsluiten van het verhoor aangaf *"geen opmerkingen, heeft zelf probleem uitgelegd, documenten zijn bijgevoegd"* (gehoorverslag CGVS, 11.02.2010, p.30). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoeker ter verhoor door de dossierbehandelaar geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas zodat hij deze mogelijk kon bijsturen of toelichten. Geenszins kan worden afgeleid dat de dossierbehandelaar weinig begripvol of ongeduldig zou gehandeld hebben, laat staan dat dit onderhoud op gebrekkige wijze verliep. Dat de tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de houding van de dossierbehandelaar wordt dan ook niet geadstrueerd. Verzoeker toont immers niet aan hoe een, naar eigen zeggen ongeduldige houding van de dossierbehandelaar hem zou beletten duidelijke en coherente verklaringen af te leggen of de tegenstrijdigheden toe te lichten die de dossierbehandelaar opmerkt. Verzoeker komt derhalve niet verder dan loutere beweringen en verwijten naar de Commissaris-generaal toe, doch biedt geen aannemelijke verklaring voor de bevindingen van de Commissaris-generaal, die dan ook onverminderd overeind blijven.

3.6. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is niet ernstig dat verzoeker, als dokter en hoofd van een ziekenhuis, niet in staat is coherente verklaringen af te leggen aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten, en dermate onwetend is aangaande incidenten die zich voordeden ten tijde van zijn beweerd verblijf in de Swat-regio. Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoekers verklaringen voorkomen als losse beweringen waar elke coherentie zoek is. Dit leidt niet enkel tot een onverzoenbare chronologie van de feiten maar tot verschillende scenario's van gebeurtenissen. Aldus is niet aannemelijk dat verzoekers relaas steunt op waarachtig ervaren feiten doch eerder op slecht ingestudeerde verhalen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. Verzoeker legt ter terechtzitting twee fotokopieën van onvertaalde brieven van de Taliban neer. Verweerder wijst terecht op artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor stukken die niet vergezeld zijn van een (eensluidend verklaarde) vertaling, niet in overweging worden genomen. Hij wijst er tevens op dat verzoeker niet aantoonde dat de Taliban oproepen of boodschappen schriftelijk verspreidt.

3.8. De theoretische uiteenzettingen in het verzoekschrift en de aangehaalde passage uit *"Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnr's 8-12 en 17"* kunnen de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas niet vitiëren, en worden dan ook niet dienend aangevoerd.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal *"toont onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. noch of dit zelfs maar onderzocht werd terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten"* stelt de Raad vast dat uit een grondige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de subsidiaire bescherming summier doch wel degelijk gemotiveerd werd.

5.2. Verzoeker voert aan dat *“De Swat regio, waar verzoeker de leiding had over het homeopathisch college en hospitaal, kan overigens duidelijk aanleiding geven tot de subsidiaire bescherming. De situatie is er nog steeds bijzonder onveilig”* en wijst op talrijke *“internationale rapporten”* die deze probleemsituatie *“bevestigen”*.

5.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij niet aannemelijk maakt de laatste achttien jaar gewoon te hebben in de Swat-regio in Pakistan. Verzoeker legt geen documenten neer waaruit dit kan blijken terwijl uit de verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat hij in Islamabad en Peshawar heeft gewoond. Zijn verklaringen zijn dermate tegenstrijdig en zijn kennis aangaande de situatie in de Swat-regio ten tijde van zijn verblijf dermate onvoldoende dat zijn voorgehouden recent verblijf klaarblijkelijk bedrieglijk voorkomt. Daarenboven legt verzoeker, zoals eerder is opgemerkt, zijn paspoort niet voor zodat niet wordt aangetoond wanneer hij zijn land verliet. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in de Swat-regio in Pakistan. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK